

*Maria origi-
naria pul-
chritudo.*

consistit, inter cetera, in viroris amenitate: sic tua species, & Beatissima Virgo Maria, consistit, inter alia, in fidei sinceritate: & sicut viror pacifera oliva delectat oculum corporis, sic fides tua, quae pacem inter Deum & hominem reperit, delectat oculum mentis. De originaria loquitur gratiae pulchritudine, quae perpetuo vernavit Deipara; ideo eam vocat saepe eo capite, totam pulchram in Conceptione; & absque macula peccati originalis. Sed illud signatim preme, in quo maxime Virginis pulchritudinem, speciem, decorem, elegantiam promicare Idiota existimat: fides tua, quae pacem inter Deum & hominem reperit: alludens quidem ad vulgare pacis symbolum, quae est oliva; cujus furculus, columbae rostro ad Noë, post diluuium, delatus, pacem hominum cum Deo significavit. Etenim, fides in viatore sanctitatis est fundamentum; & B. Virgo jam inde à primo, per Conceptionem suam, in mundum ingressu, viatrix erat, & sancta: hoc ergo primum posuit suae sanctimoniae fundamentum, firmam nimirum fidem in Deum conditorem, atque in Christum servatorem. Et iure quidem optimo nova Eva iustitiam & sanctitatem à perfectissima fidei pulchritudine exorsa est, ut veterem emendasset Evam, quae ab infidelitate peccatum occiepit: namque Evae, sicut & Adami, primum peccatum, praeter superbiam, infidelitatem etiam constituisse, multi Ecclesiae Doctores disertè docent. Unde Irenaeus, dum Mariam ab Eva dispescit, ita loquitur lib. 3. adversus Haereticos cap. 33. Quod allegavit virgo Eva per incredulitatem, hoc Virgo Maria solvit per fidem. Sic enim plures alii ex Patribus, utramque inter se Evam conferentes, Mariae fidem perfidia veteris Evae ita opponunt, ut pulchram secundae Evae fidem ipsi profuisse doceant quominus prima Evae perfidia unquam tangeretur. Lege Augustinum Sermone 21. de Tempore, Maximum Taurinensem Episcop. in Epist. ad Amicum aegrotum de Viro perfecto, Rupertum libro 2. in Cantica, sanctum Amedeum in Hom. 2. de Iustificat. B. Virginis. Hac igitur originaria fidei suae pulchritudine opposita primo originalis perfidia peccato, pacem inter Deum & hominem reperit Deipara sanctissima, quasi oliva speciosa, decora, elegans: ut vetus illa Noëna oliva, cui (dum pacem inter Deum & homines annunciabat) non potuerunt nocere diluvia, ut Ambrosius ajebat lib. de Noë & Arca capite 19. Rectè de illa sanctus Basilius Seleuciae Episcop. in Sermone de Incarnatione. Ave, quae inter Deum & homines mediatrix intercedens efficit, ut interjectus inimicitiae paries evertatur, terrenaque caelestibus conjungantur.

*Veterem sic
emendavit
Evam infidelem.*

S. Irenaeus.

S. Ambrosius.

S. Basilius Seleuc.

Antiqua revelatio, de Originaria Deipara.

Reverendissimus Episc. D. Melchior Rodericus Torrensis in lib. quem inscripsit, Agriculturae animi; Clarissimus ac doctissimus Mercedens D. Martinus Carillus Abbas Montis Arragonis in Annalibus & Monumentis Chronologicis libro 5. Ann. Dom. 1418. subscribens etiam Raymundo libro 9. capite 18. & 19. ea porro sic habet:

1843 Beatus & gloriosus Dei Confessor Hieronymus Carmellus ex sacro Mercedensium Ordine, natione Italus, ex Regione Pedamontana; Vir, praeter sanctitatem, Theologiae ac Juris Pontificii peritissimus, cum vehementer confisteretur, ob crebrentia in dies dissidia propugnantium, atque impugnantium Deiparae immunitatem, adiecit & ipse animum, uti Reginae caeli honori suppetias, pro virili, conferret. Itaque Canticum Canticorum exponendum omni litteraturâ instructissimum aggredditur, divinâ fretus bonitate, fore, ut pro illa, quae ipse apud Populares opinione atque auctoritate valeret, aliqua hinc Virgineae praeservationis cultorum fieret accessio. Cum igitur ad Versum illum capite 4. *Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te*, pervenisset, dum sententiam hinc inde versat, dum contextum complanat, dum expositorum tricis sese expedit, dum Commentarium pro immunitate illustrem comparat, in caelestem aperit sublimis eccliam. Spiritu in suprema subvectus Augustam caeli Reginam Mariam sanctissimam aethereo insidentem throno caelesti undique splendore collucentem suspicit: mox infinitam propemodum Angelorum aulam, quae in diversos partita choros, ad suavissimam musicorum instrumentorum harmoniam, illum ipsum modulabantur Canticorum Versum, quo ipse explicando, commentando, illustrando, detinetur: *Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te*. Ibi multis documentis edoctus est, Angelorum Reginam à primo usque Conceptionis momento ad extremum Assumptionis vestigium, totam pulchram, cujuscunque maculae expertem, divinâ gratiâ plenam extitisse. Eccliam solutus, sibi que redditus, eo ipso, quem praemanibus habuerat, stylo, dum praeracti Versus expositionem moliretur, adiecit: *Ita est; nam & ego vidi*. Cum multa praeterea de ejusdem Capitis commentario intexere admitteretur, nihil addidisse potuit, quam quod esset testatus: *Ita est; nam & ego vidi*. Fixit itaque stylum; clausitque felix diem extremum, Virginem Matrem rursus videre meritis, cui spiritum tradidit beatissimum. Vides qua ratione, & quam jure merito exaltari dicatur Beata Virgo in Mercedensi Ordine, quasi oliva speciosa in campo.

1844 Non hinc abeam, quin nonnullis aliis miraculis explicem, quam gratum Deiparae sit singulare Mercenariensis Familiae studium & obsequium in Marianam immunitatem. Igitur Melchior Rodericus supra memoratus, & Francis. Torrensis libro 5. de Beatae Virginis Concept. capite 12. insignè suppeditant miraculum in summo patrum Barchinonensi Mercenariorum Caenobio, ut ubi sacer quondam exortus est Ordo, ibi primigenia conceptae Virginis devotio impensius confirmaretur. Indulserat fortè Prior (sic Moderatorem ejusce Caenobii dicunt, quem ubique

pulchritudo, facta Religiosa.

Hieron. Carmellus.

Cant. 4.

Aliud eodem spectans miraculum.

Quam grata Deiparae, ut diei Conceptionis sua celebras miraculo ostenditur Mercenariensis.

ubique alias Commendatorem vocitant;) indullerat, inquam, ut Purificatae Virginis officium Matutinum sub noctem primam solveretur, ne Fratres horridiore hyeme, quae is fortasse diebus obriguerat, vel grandævi, vel etiam valerudinarii numium premeretur. Omisium interim parvum ex occasione alterum Virgineum pensum, quod singulis quibusque noctibus in honorem Mariana Conceptionis ex consuetudine esset dicendum. Media itaque de nocte, alto cum domus universa silentio teneretur, status excitandorum Monachorum strepitus datur, neque verò quae auctore fieret, unquam compertum. Accurrunt ad chorum Monachi; nec ullus cupiam relictus jam locus, alii videlicet candidati Fratres, vultibus admodum pulcherrimis, subfella omnia compleverant, Matutinaeque preces suavissime concinebant, quas in Conceptionis immaculate honorem obire ipsi consueverant, ac debuissent. Eo porro Virginis officio ritè persoluto, iis adstantibus, atque stupentibus, confestim caelestis ille chorus disparuit. Nimirum tanto edocti miraculo fore ut si mortales desint, Angeli profecto sufficerentur, qui mysterium hoc religiosè, ac perjurandè colant. Tanto scilicet studio superis est Conceptus Mariani cultus; & tanto certè debet esse universo Mercenariorum Ordini.

1845 Sed pergo gemellum aliud ex Tabulariis ejusdem Religioe Familiae attexere miraculum. Auctores prodo optime notae eundem ibidem Francis. Torrensem, atque Joan. Mendezium in Mercenariorum Chronico. Testantur uterque simili Prioris dispensatione in eodem Barchinonensi Caenobio obvenisse, ut in die Conceptionis officium Matutinum Fratres praeverterent eodem praetextu, ne scilicet rigidior noctis frigore garerentur. Haud desuit vir sanctus, qui cum ad multam usque noctem sanctas protraxisset contemplationes, Matutinum officium in Choro decantari, audire sibi è caelo videretur. Ad insolium, ac insperatum cantum aures ille curiosus arroxit: rem ubi ita prorsus habere comperit, vicinos admonet, hi ceteros. Pergunt ad chorum certatim, alii confertum Monachis vident, qui Conceptae Virginis Matutinum personarent. An Angeli, an ejusdem Ordinis Majores simili officio sanctè olim perfuncti, qui posteros communitos voluerint, in miraculi latet majestate. Neutri quidem de caelo tulerunt, immaculate Conceptionis ferias incultas abire, quasi ipsi vel egregiè sollicitassent Angeli, vel sancti quondam Monachi piè admodum ac religiosè peregerint.

1846 Finio, proposito alio Immunis Deiparae miraculo, quo explicuit, celebritatem diei suae Conceptioni consecrati, sibi esse gratissimam. Refertur in Tabulariis Barchinonensibus sacri Mercenariorum Ordinis, ex quibus illud protulit Lombardica Historia editionis Argentinensis Anno 1496. Barchinone in illo Mercenariorum Caenobio totius Ordinis capite, moris fuerat, praeter Paschalia festa, & paucas alias solemniores ferias, uti singulis diebus recentes Monachis panes adponerentur. Igitur ad sanctae Conceptionis B. Virginis Mariae diem Pontifex massam strenuè subactam, probè maceratam, ritè fermentatam cum de more obrectam op. P. Ildeph. de Flores in Eccles.

periretur, jamque tempestivam taret, ad panificium accinctus retegit. Horret tamen novo inspecto miraculo: nam totam massam teterimo videt obductam nigrore instar concreti sanguinis, imò canosi luti faedissimam, factidissimam. Miraculo in vulgus edito, mirantur omnes, meritis probant & laudant poenas. Ergo communi suffragio, decique senatorio omnibus in universum Barchinonensibus de furnorum usu ad Conceptionis Mariana ferias sanctè fuit interdictum in potterum. Quod ad hoc usque tempus Religiosa retinet Barchino, in qua urbe Conceptionis Virgineae cultus ante omnem Patrum memoriam, upote à Patrono & Doctore Jacobo Apostolo, ut remur, acceptus constantissimè, ac sanctissime semper viguerat.

SECTIO XLII.

De sacra Minimorum Familia sancti Francisci de Paula.

1847 AD campos oliviferos, de quibus proxime dicebamus, commodè revocandum reor hunc Ordinem Religiosissimum, vitae castigatissimae integrum, multam morum sanctitate, atque doctrinâ, & honorario Charitatis titulo, sive stemmate, conspicuum. Alumna Familia est sancti Francisci de Paula, (ab anno 1450.) tot miraculis, & exemplis eximie illustris, ac decantatissimi Christiano Orbe universo; cuius ipsa instituto Sancta, urgetur impensè ad progressus in sacra via sanctiores. Vultis & Proparentem, & Filios, vocabulo Minimos, sed re ipsa Magnos, vividè descriptos cernere, ac praematurè indigitatos? Unum audite S. Gregorium Nazianzenum Monachos commendantem Orat. 1. in Julianum. *Videsne hos pauperes, victu carentes; hos humiles, & terrenos, & supra terrena; qui inter homines versantur, & rebus humanis sunt superiores; qui vinculis pressi, & liberi sunt; qui nihil in Mundo habent, & omnia habent, qui Mundo superiores sunt: hos, inquam, propter mortificationem immortales, propter solutionem Deo conjunctos, quorum est abjici, & quorum simul est super thronos sedere: qui nudi sunt, & incorruptibili vestimentis indumento; qui in solitudine huius saeculi, alterius saeculi frequentia, ac celebritate fruuntur; qui voluptates abjiciunt, & tamen perpetuam, atque inexplebilem animorum oblectationem habent? Certè, si attentius perpendas Religioe vitae rationem, cui totus militat hic Ordo, multum in eo iustitiae apparatus eminare inspicias; multam inedia, sed divinitus saginatam; multam asperitatem, sed placidam; multam humilitatem, sed ingenuam; multam servitutem, sed liberam; multam egestatem, sed divitem; multam nuditatem, sed vestitissimam; multam acerbitatem, sed mellem. Una Charitas est, quae exarmat tantam ærumnarum sævitiam, & quae mellis has omnes acerbitates. Ut enim egregiè S. Augustinus lib. 13. Confessionum: *Verus Amor non sentit amaritudines, quia amoris soror dulcedo; sicut soror odii est amaritudo. Prae foribus, praee oculis, & in praecordiis hanc Charitatis dulcedinem Minimi habent, quae gratiae ingenio, vitam sejunio enutritam,**

Vita ratio Minimorum.

S. Nazian.

Charitas mellis omnes acerbitates.

S. August.

S f mensa

